

Ölümün Kıyısında

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ağustos 2014

Önem arz edip etmemenin ne derece önemli olduğunu artık önemsemek gibi bir kaygı taşımamaya başladım son zamanlarda. Neye ya kime önem versem önemsiz olduğu için ikinci şahısların nezdinde üçüncü şahısların neden ve hangi kıstasları baz alıp umursadıkları umursamadıklarımı ya da umursamadıkları umursadıklarımı hiç mi hiç önem ihtiva etmiyor.

Saklı gerçekler her ne kadar kendini ifşa etmese de saklı olmayan fiiliyat ve düşüngeçlerimin her nasılsa ters teptiğini çok net gözlemledim.

Her nasılsa bu güne kadar kimsenin umurunda değilsem gördüm ki içsel yolculuğum oldukça sıkıntı yaratmakta her ne kadar duruma muktedir ve müdahil olmayanların nezdinde önemsizmiş gibi yansısa da. Neden mi bu sonuca vardım...

Sanırım hatta eminim ki devinim muktedir tüm bu olanlara. Görüp de anlatamadığım farkına varıp uzağında kaldığım onca şey ve dolayısıyla da onca insan.

Sevmek de işe yaramıyor çoğu zaman. Oysa her şeye muktedir diye bilirdim. Sanırım an itibarıyla sakıncalı bir duygu üstüne üstük. Sevmekten uzak ve seilmeyi yadırgayan bir sürü sığ sığlığa sahip bir sürü kimlik. Ne de olsa yok bir kimliğim. Kayıp da olsa hükümsüz de kalsa bir o kadar hükümler verileceği kadar veriliyor.

Aksi takdirde işleri rast gitmez.

Hayır, ne kınamak ne de yermek tam tersi hedef tahtası her seferinde tam isabet.

Sevmek mi dedim sahi neydi ya da kimdi en çok sevdiğim. Diyeceğim kadar dedim ve döndüm arkamı gittim de çoktan. Belki de sırnaşık betimlemelerimin canhıraş haykırması önemli diye arz edip beyanatta bulunduğum.

Zaman da mekân da hiç mi hiç kabulüm değil üstelik. Zira boyut değiştirmem an meselesi. Sadece düşünmeli ve odaklanmalıyım gitmek istediğim ana, mekâna ve kimse yanında olmak istediğim. Evet, göreceli bir kavram adına zaman, mekân ve sevgi denen.

Her nasılsa şikâyet etmek, yermek göze kolay gelmekte sevmekten yana şüphesi olanlarda ve sevmekten ürken zihniyetlerde.

Tam anlamıyla hastalıklı bir zihniyet sevgiye bu denli şüpheyile yaklaşarlarda.

Çok şeyden korkmuşumdur ömür boyu; ölüm en başta olmak üzere ama ne yalnızlıktan korkarım ne pejmürde bir kimliğe bürünmekten ne de karanlıktan.

Ölümün kıyısında dolaşıp yeniden kavramak yaşam çizgisini ya da karanlıkta kalmak. Ne fark eder ki yeter ki kalbiniz kararmasın ve gözünüzü karartmayın haris ruhunuzun depresif kontağını açmak adına

Yalnızlık mı... Kalabalığın içinde yalnız kalmaktansa daha kabul görür tek kişilik yalnızlık. O kadar da uç boyutlu değil üstelik hatta ve hatta pek çok getirisi de var. En azından maneviyat güçlenebilmekte yalnızlığın kıyısında gezinirken. Ne korkunç ne de imkânsız.

Kimlik saptaması yapmak gerekirse de disosiyatif bir kişilik bozukluğundan bin kez iyidir ünvanlı bir yaşam. Nice insanlar tanıdım o parlak ünvanlarının gölgesinde sanrılarla yaşayan.

Sayırsız insan tanıdım her şeyle ve herkesle özdeşleşip kendini bir kez bile sorgulamayan.

Bu yüzden kısa bir zaman dilimi de olsa psikolojinin gizemli koridorlarında dolaştım.

Kitapların arasında boğulurken gördüm ki pratiğin teori ile kanıtlanması ve kanıksanması hiç mi hiç gerekmiyormuş. Pek tabii ki katkısı da oldu diğer yandan en azından insanları gözümde büyütmemin sancılı bir devinim olduğunu gördüm.

Evet, durum bu. Farklı sularda yüzmek demek değil ki bilgi eksikliği önem arz ediyor. sandım ki hatta ve hatta halen de sanmaktayım ki branşlar, kümülatif bilgi tabanı ve yaşanmışlıklar bizi birbirimizden farklı ve üstün kılmakta.

Asla ve asla hakkımız yok üstünlük taslayıp yargılamaya ve yerden yere vurmaya.

İşin tek sırrı gerçek manada vakıf olmak insanlığın hassas noktalarına.

Yermeden, üzmeden ve ötelemeden şartsız koşulsuz sevip kabullenmek. Peki, ben bunu yapabiliyor muyum...Çok isterdim ama bayan mükemmel olma gibi bir iddiam asla olmadı. Gerçi mükemmeliyetçi ve muhalif düşünce yapımla mümkün mertebe hakkını vermeye çalışıyorum yaşantımın ve yaptıklarımın ama bir gerçek var ki ağızla kuş tutsam da yaranamadığım sonsuz sayıda insan var. Ve ne yazık ki kolumu kanadımı kıran da sadece ve sadece farklı olmamın insanlarda yarattığı düş kırıklığı ve ikilem.

Ne yaşımın insanıyım ne de çağa ayak uydurabilmekteyim. Dediğim gibi boyutlar arasında gidip gelmek en çok haz aldığım garip evet garip bir mefhum. Yeri geldi mi otuz sene öncesi ve yeri geldi mi uçuk

hayallerim beni nereye taşırsa. Bu yüzden de hiçbir baltaya sap olamadım. Biraz tembel, biraz başına buyruk ve biraz da muhafazakâr. Aslında nerede hangi kelimeyi kullanmam gerektiğini de bilmiyorum zira günümüz itibariyle tüm kelimeler ve kavramlar birbirine karıştı.

Modernize edinmiş bir yaşam kimine ters gelirken muhafazakâr bir bakış açısı da bir diğer kesim tarafından yadırganabilmekte.

Bu yüzden hangi gruba dâhilim diye ömrüm boyunca kurcaladım zihnimi ve gördüm ki kendi akımını yegâne temsilcisi ve hiçbir yandaşı olmayan bir faniyim. İşte tek ortak noktam bu insanlarla: Fani olup aynı gidişatın yolcusu olmak ve zamanı tüketmek kendimizi kandırırken.

Bir yönüyle hangi hipoteze destek versem sonuçta yine olan bana oluyor.

Mutsuz bir kimlik bile demoralize etmekte ve diğer taraftan yeri geldi mi şen bir kahkaha tepki çekebilmekte. Bu yüzden hiç gruba dâhil olmadığım için artık yadsımıyorum farklılığımı ve her düşünce yapısını da saygıyla karşılıyorum her ne kadar içimde biriken tüm yanılgı ve hayal kırıklığı çoğu için önem arz etmese de...

En azından zararsız bir yaşantı sürdürmek olmalı bireysel felsefemiz ve mümkün merteye insanlığımızı bir üst noktaya taşımak.

Yapabiliyor muyum... Bunu ne iddia ederim ne de inkâr ederim. Sadece içimden ne geliyorsa ve sadece O'ndan gelenlerle yetinip şükretmek.

Aslında bu da yeterli değil bazılarının nazarında ama şu bir gerçek ki her şeyden ve her türlü zihniyet ve fiiliyatımdan sadece ve sadece ben mesulüm her ne kadar ahkâm kesenlerin sözleri tükenmese de...

Bu yüzden yalnızlık asla korkutucu değil ve bir o kadar mutsuzluk zira mutluluğun neyle ilintili olduğu önem arz eden. Yeri geldi mi yakınızdakinin yüzünde beliren bir tebessüm ya da basit bir sözcük bile mutluluk kıvılcımlarını yakabilmekteyken bırakınız geniş açılımlı olaylarla kısıtlayıp kendimizi neşemizi kaçırmayalım.

Üstelik mutluluk da yalnızlık da göreceli kavramlar.

Tıpkı biz insanların düşünce ve duygularının başkalarının gözünde göreceli olması gibi.

Sayırsız beklenti, hırs, paranın tesiri... Gerçi parasız adım bile atamıyoruz ama paraya tapmaktansa ideallerim beni yönlendirdi ömür boyu. İşte bu yüzden akılsız başımın cezasını yine aklım çekiyor ne yapsam da telafi etsem yarım bıraktıklarımı diye...

Endişem kalmadı artık. Ne hırsım ne de sonsuz hayallerim. Hala koruyup kollasam da hayallerimi zamanın akışına bırakmanın en güzeli olduğuna vakfım özellikle son iki yıldır.

Hatta son bir yıldır yenilgilerim arttıkça hiçbir şeye muktedir olmadığımı gördüm.

Üstelik neyin garantisini verebiliriz ki gidişata müdahale edemezken.

Ya da sonsuzluğa vakıf mıyız sonsuz isteklerimiz ve egomuz bas bas bağıırken.

Yanılgılar, kanıksananlar ve gerçekler. Görmek istediklerimiz değil asıl görünen her ya da ne ise.

En azından sevmeyi, sevilmeyi ikinci plana atmadan aydınlık bir yolda yürümeye gayret etmek tüm o karanlığa rağmen. Tek bir dokunuş bile nasıl ışık olabilmekte ya da tek bir sözcük hatta basit bir duygu ve düşünce transferi bile.

Sözcüklerin yetersiz kaldığı bir an yine. Tüm duygu aktarımımıla nihayetlendiriyorum her ne kadar kifayetsiz kalsam da an itibariyle...